

Georg Detharding

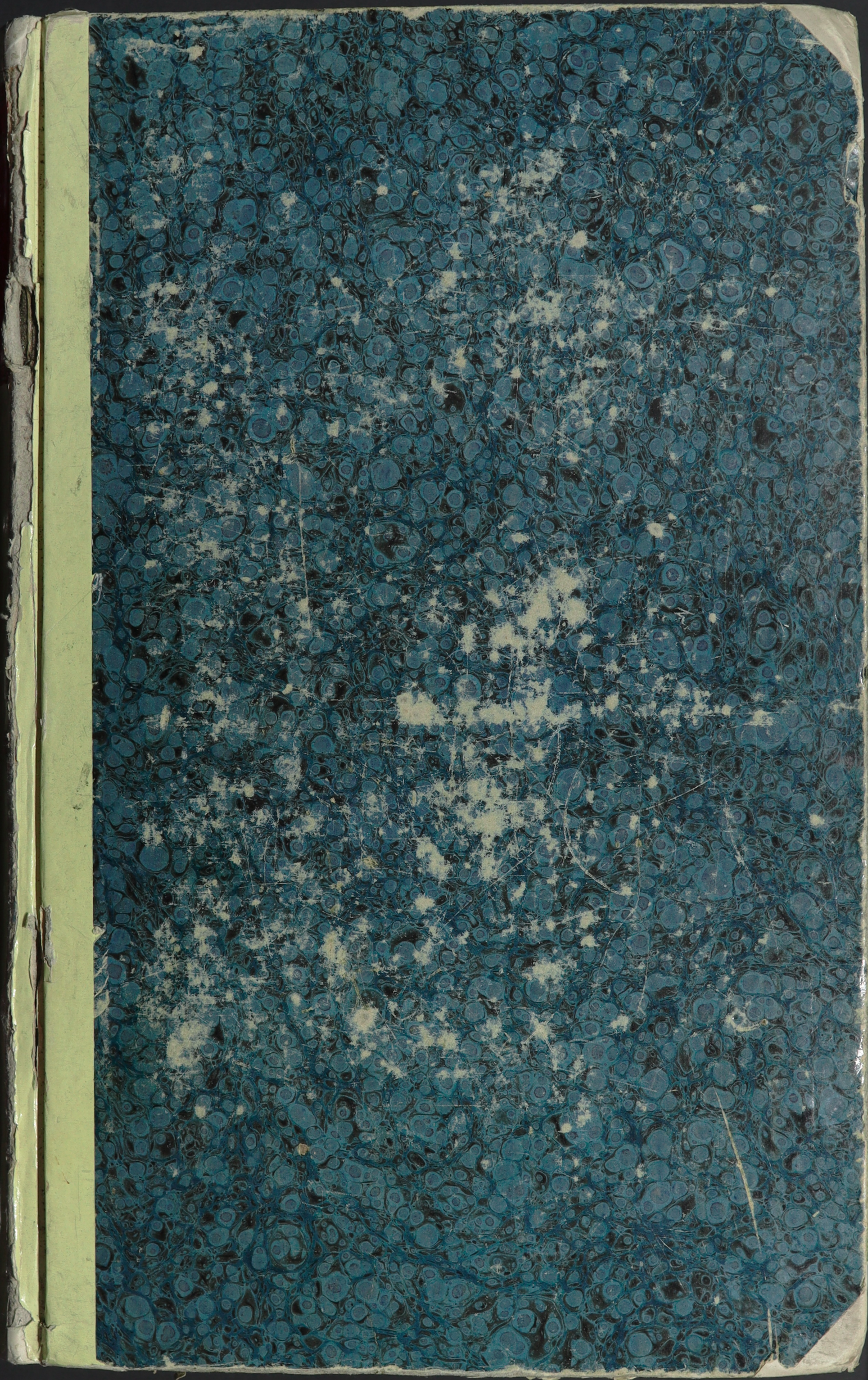
**Programma, Qvo Rector Academiae Rostochiensis, Georg. Detharding ...
Memoriam Viri Nobilissimi Ac Clarissimi Dn. Henrici Nohr, Pomerani, S. S.
Theologiae Candidati, praemature obitu succumbentis & in die XVII. Calendar.
Jun. Corpustenus Terrae Illati, Omnibus & singulis hujus Universitatis Civibus
quam officiosissime commendat**

Rostochii: Typis Io. Iac. Adleri, [1729?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1807151174>

Druck Freier Zugang

66 Stücke

Wk1b Gen

2/2 -40

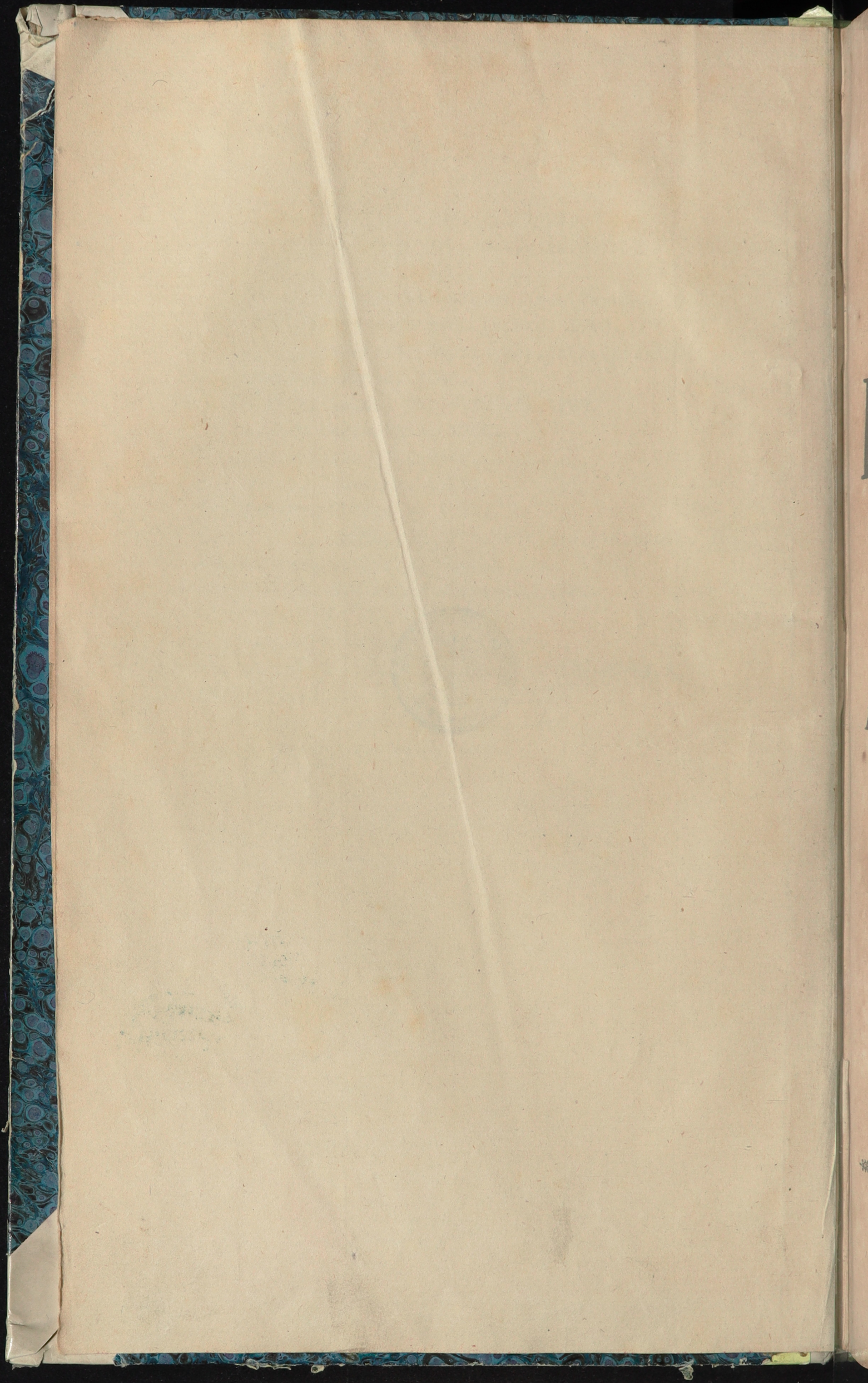
Inhaltsverzeichnis der Leichenprogramme
in alphabetischer Ordnung der gefeierten
Person mit Sterbejahr.

1. Arnd, Karl. 1721.
2. Bademüller, Johannes. 1723.
3. Baltzer, Jakob. 1706.
4. Becker, Heinrich. 1720.
5. Bergk, Catharina v., geb. v. Hecken. 1712.
6. Steinkopf, Margaretha, geb. Christian. 1719.
7. 8. Crohn [Krohn], Johann Adolph. 1750.
9. Darjes, Joachim. 1740.
10. Duve, Joh. Abraham. 1728.
11. Fabricius, Jakob. 1653.
12. Festing, Johannes. 1685.
13. Willebrand, Catharina Christine, geb. Fischer. 1742.
14. Eggerdes, Catharine Marg., geb. Gerdes. 1714.
15. Graumann, Christian Daniel. 1764.
16. Tielcke, Cath. Dorothea, geb. Giesen. 1719.
17. Glück, Friedrich Gottfried. 1707.
- 18-22. Grünenberg, Johann Peter. 1700.
23. Haberkorn, Joh. Balthasar. 1707.
24. 25. Hahn, Julius Ernst. 1751.
26. Henning, Anna Christina, verh. Redeker. 1718.
27. Hildebrand, Christian. 1712.
28. Knesebeck, Heinrich. 1719.
29. Lembke, Agneta, geb. Hinze. 1749.
30. Lesch, Daniel. 1707.
31. Lindemann, Eva, verh. Dugge. 1719.
32. Lindenberg, Kaspar. 1713.
33. Lüders, Marcus. 1738.
34. Mohr, Heinrich. 1729.
35. Schmidt, Helene Catharina, geb. Petersen. 1756.
36. Radow, Georg. 1699.
37. Müller, Christian. 1740.
38. Niehenck, Georg Vitus Heinrich. 1795.
39. Palthen, Samuel von. 1750.
40. Rhades, Georg Michael. 1758.

41. Rhon, Christoph Gottlieb. 1724.
42. Schelhamer, Henrica Maria, verh. Burchard. 1720.
43. Sandow, David. 1752.
44. (Saß, f) Charlotte Wilhelmine, geb. Thymne. 1787.
45. Schlaff, Agneta, geb. Lembke. 1748.
46. Vorast, Margareta Sophia, geb. Schleeff. 1758.
47. Schmidt, Jonas. 1745.
48.49. Starck, Samuel Christfried. 1769.
50. Gens Schuckmannia. 1706.
51-55. Schwartzkopff, Kaspar. 1691.
56. Senst, Johannes. 1723.
57. Sibeth, Nikolaus. 1721.
58. - , Catharina Elisabeth, geb. Siebrandt. 1719.
59. Sibrand, Catharina, verh. Radow. 1720.
60. Stever, Christian Mischael. 1722.
61. Tielke, Joh. Joachim. 1724.
62. Vandewil, Alexandre de. 1684.
63. Stockmann, Anna Margäreta, geb. Varenius. 1715.
64. Walther, Matthias Gustav. 1768.
65. Weidener, Johann Joachim. 1732.
66. Wolfrant, Dietrich. 1698.

Ko

340

PROGRAMMA,

QVO

RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,

GEORG. DETHARDING,

Medic. Doct & Profess. Publ. Collegii Ducalis,
Facultatis Medicæ & totius Academiæ
Senior,

MEMORIAM

VIRI NOBILISSIMI AC
CLARISSIMI

DN. HENRICI
NOHR,

POMERANI,

S. S. THEOLOGIÆ CANDIDATI,

præmaturo obitu succumbentis & in
die XVII. Calendar. Jun.

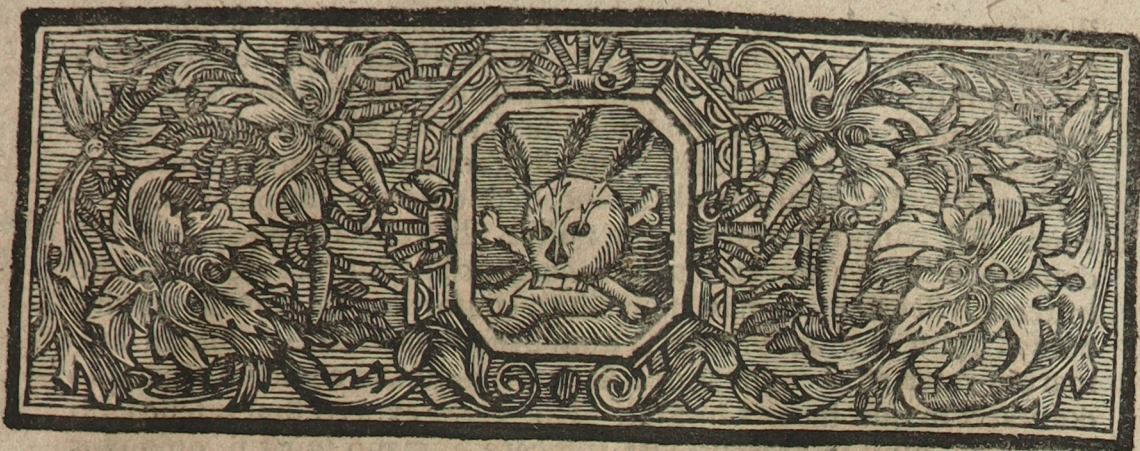
CORPUSTENUS TERRÆ ILLATI,

Omnibus & singulis hujus Universitatis Civibus
quam officiosissime commendat.

R O S T O C H I I,

Typis IO. IAC. ADLERI, SERENISS. PRINC. & ACAD.
Typographi.

43

Os pes sit, oportet, in Gentilium

Philosophia, qui ignoret, quam frequenter in placitis Philosophorum occurrat interminabile & æternum illud animæ Desiderium. Scilicet affinxerunt gentiles philosophi, aut, si mavis, quam rectissime tribuerunt animæ humanæ desiderium adspirandi ad aliquod summum, suæque immaterialitati & immortalitati conveniens bonum; statuerunt infinitatem rationalis desiderii, quamvis ignoraverint determinare, quodnam sit, in quo tuto acquiescere sapiens spiritus possit. Omnes quidem, cui demumcunque sectæ adnumerentur, consentiunt, in summo bono assequendo felicitatem hominis moralem ponendam esse, sed, si singulorum opiniones perlustraveris, valde dissentiunt, & sibi late à se invicem discedunt, ut citius cælum cum terra, aquas tuncpræcoelestes cum Oceano, & sidera altissima cum infimis abyssis jungas, quam tot capitum dispares sensus. Aliter de summo bono docet & præcipit Plato, aliter Aristoteles, aliter Epicurus, aliter Pythagoras, aliter Stoicus quivis, aliter tandem alii. Horum fere nemo ad justum scopum telam ferre potuit, plerique in vagum horsum illorum

illorum contenderunt. Illud saltem ex omnibus velut à posteriori colligere licet, consensisse, ad sublimius quoddam & nobilius creatam esse nobilissimam hominis partem, spiritum puta immortalem, eique genium inesse anhelandi ad aliquod se superius ac nobilius, aut, quale & quantum, nescivisse. Sitierunt, aut ignorarunt fontem, unde sitis restingui possit: multa moliti sunt, sed quietem nusquam invenerunt. Est enim ita cum ratione nostra sibi relicta comparatum, ut cupiat oblectamentum rationale, incorruptibile & sufficiens. Aut, num in terræ visceribus, num in mortalium consortio, num in civilis vitæ bonis, num in praxi virtutis, num in famosa ἀπαθεία, num in animarum inter astra collocatione sit quærendum, id equidem est, de quo dubitat & in quo incerta hæsitat. Hoc certe experti sunt infelices illi sapientes, nihil in præsentī vita sufficere humano spiritui, quin plus ultra tendat, majus quid cupiat, ac in suo desiderio in infinitum procedat. Quando ulterius progressi sunt, ut rectum ad illum perveniendi tramitem monstrarent, erronei & vagi fuerunt; haud dissimiles *Columbo*, qui quidem firmam terram procul à suis oris dari coniciebat, sed quorsum iter esset instituendum fortunæ & fato committebat. Pone, hominem sibi felicitatem promittere in *coacervatione thesaurorum*, ut dives sit, quid tum, si auri vim possideat? Idem est, qui ante fuit; nondum sibi placebit in divitiis, nec omnium optabilium genera possidere credet, si ullam rationi locum relinquere non ejuraverit. Taceo, quod, qui dives est, ditior, qui ditior, ditissimus, & tantum non universi orbis dominus fieri concupiscet; Taceo item, quod ægrum corpus, livor invidentium, & quæ non alia hujus vitæ infortunia repagulum φιλαργυρίῳ, *Mida* fratri, sæpius obtrudant, quo minus divitiis suis ex voto frui possit, etsi semel aut bis per diem, ceu alter *Caligula*, super nummorum acervos semet volvere & revolvere tentet. Pone aliquem ex imperio & ambitione sibi potissimum placere, *Hamano* tamen *Mardocheus* sudes in oculis erit; non *Alexandro Magno*, orbis domitori, unus suffecit orbis, quin feris, desertis inanibus, & ipsi tandem oceano bellum indicaret, nec se abhinc divelli amicorum consiliis vel precibus poteretur. Pone porcum *Epicuri* de grege non nisi *voluptatibus* se totum tradere, num quæso animæ illius desiderium expletur, etiamsi bothos vini falerni ingurgitet, ingluviem dapibus opiparis oneret, donec intumescat, vixque spiritum trahat; aut toties *Veneri* litet, ac *Hercules* una nocte fecisse fertur? Pone denique aliquem plus rationi locum dare, & omnem operam *Reipublicæ*, studiis, virtutibus, fortitudini navare, quid inde? ac quod post fata paulisper vivat in cordibus mortalium, & in fastis doctorum: post pauca tamen lustra oblitus erit, ac si nunquam fuisset. Haud talibus satiatur Anima, quæ sibi simile seque melius, infinitum puta bonum indagat, & in his omnibus & aliis deliciis, desiderii sui terminum ne eminus quidem conspicit.

Verum enim vero, aliam prorsus videas sententiam Christianorum, quibus ad summam & unicam felicitatem Revelationis lumen viam monstrat, ac Paganorum, quibus vera felicitas nec innotuit, nec quæ sit ad eam regia via, patuit. Utrique statuunt infinitum animæ humanæ desiderium; Hi, quum de vero ejus & sufficiente

ficiente objecto in infinitum incerti dubitant; Illi, dum verum illud objectum, infinitum DEum, esse credunt, confitentur ac extollunt. Tunc scilicet ponitur immortalis humani spiritus desiderio meta, quando fertur in immensum spiritum, qui est DEus. Tunc acquiescit, quando invenit hoc bonum, quo nec datur altius nec excellentius. Terminus desiderii est in eo, qui solus desiderio dignus est, & in quo est omnium votorum, felicitatum, donorum superabundans complementum. Ecquid appeteret anima magis, cum assecuta sit DEum omnia in omnibus, extra quem nil amplius restat appetendum. Num & supra DEum ascendere poterit, aut DEum exhaurire, aut illum insufficientiæ accusare, qui sibi ipsi in æternum sufficit? Vagari utique oportet animæ desiderium, nisi primo statim conamine directæ via ad summum Numen contendat, utque cum illo uniatur, eoque perpetim fruatur, pro scopo habeat. Iuxta Platonem, Animæ, μετεμψύχασιν patientes, nusquam quiescunt, nunquam sua sorte contentæ sunt; aut enim bonum corpus inhabitantes verentur, ne in pejora postmodum intrudantur: aut si malis & pecuinis corporibus junctæ fuerint, desiderant in meliora transmigrare, vicissitudinaria autem animarum conditio non nisi post tria millenaria absolvitur. His misere migrantibus comparandi sunt homines, qui modo ad hoc, modo ad aliud genus creaturarum vel putatitiarum felicitatum defleunt, dum in nulla requisitarum vere tranquillæ sunt. Satiusest animam tali æterno bono jungi in cujus frui-tione pacata & nunquam interpellanda quies reperitur? Christianis scribo, Cives optimi! quibus non opus esse credo multis persuadere, quod DEus beatissimus humanæ animæ sit summum bonum; quæ sit methodus, se huic summo bono jungendi; quæve sit animæ in illo ipso quies, satietas ac sufficientia! Priusquam itaque anima humana salvifica fide eo pervenit, ut sub vera cum DEO unione, quam dulcissimus Hic sit, degustet ac experiatur, mirum non est, si instar crabronum modo ad urticam, modo ad arundinem, modo ad colocyn-thidem circumerret, nec dulce pabulum aut quietem inveniat. Soli modo fideles Christiani in DEO terminant desiderium, nec ultra quid appetendum esse experti confitentur. Id solum ægre, & non sine animæ inquietudine ferentes, se persæpe insidiis carnis à DEO si non divelli, saltem in Ejus dulci consortio turbari. Objectum quippe unice desiderabile tenent sed nondum plenis ulnis assequuntur; sum-mum bonum gustant, sed guttulatim in hac vita, quando mallent ad satietatem eodem frui. Quod cum in hac vita nondum istis concedatur nec concedi possit, manet iis oppido ad mortem usque desi-derium. Hanc assequeuti, dum ab ipso summo bono jamjam tuti magis excipiuntur, Desiderii omnis experiuntur finem, & terminum tam avide exoptatum iterum iterumque osculantur.

Hanc sortem quoque adeptus est Vir Juvenis morum probi-tate ac infucata pietate omnibus quondam commendatissimus Dn. HENRICUS NOHR, Philosophiæ & S.S. Theologiæ Studiosus, cujus curriculum vitæ paucis subnectere teneor.

Primordia vitæ ad hanc lucem translata eidem contigerunt WOLLINI, Anno reparata salutis MDCCI, die 18. Men-
B
lis

sis Septembris. Patrem veneratus est HENRICVM NOHR ; Zy-
 thopoeum & Mercatorem Wollinensem inclutum ; Matrem nactus
 foeminam omnibus virtutibus sexum suum ornantibus praeditam E-
 LISABETHAM LANGPFIELEN. Avus ipsi contigit MICHAEL
 NOHR, Molendinarum Director Solensis quondam dexterrimus ;
 Aviam salutavit MARIAM WILDEN, JACOBI WILDEN. Prae-
 fectionis Gadramensis Filiam. Hi parentes probe conscii, carnalem ta-
 lem generationem corruptionis originalis label conspurcatam, hanc
 primam suam primariamque curam esse iuste arbitrati sunt, ut re-
 cens in lucem editum filium saluari baptismatis fonte à sordibus con-
 nati peccati purgatum & sanctificatum DEO offerrent, Ecclesiae Chri-
 stianae membrum inferendum. Fari ut primum didicerat, tenerio-
 rem aetatem formandam privati in se susceperunt Praeceptores, sub
 quorum manu ductione primis pietatis fundamentis imbutus, mores
 ad honestatis & decori regulas apprime componere didicit. Hinc
 Scholam publicam urbis illius frequentare iussus est, ubi tum aemu-
 latio condiscipulorum tum Praeceptorum sedula cura progressus de-
 dit haud contemnendos ; imo diutius ad pedes Doctorum suorum
 perseverasset, nisi lues pestifera cum exitioso bello conjuncta urbem
 simul atque agros urens Scholam hanc reddidisset desolatam. Sed hoc
 impedimento non deterritus optimus parens, singularem in filio suo
 ad studia propensionem cum ingenii alacritate observans medias inter
 turbas eundem commisit ductui & institutioni privatae Viri admodum
 Reverendi M. FRIDERICI WILHELMI Marchen, Verbi Divini
 Ministri ad Aedem D. Nicolao sacratam vigilantissimi, qui & eam qua
 polluit in limandis poliendisque animis dexteritate ipsum per bien-
 nium & quod excurrit erudit, ut de die in diem ad altiora laetus pro-
 peraverit. Sub exoptatis autem horum studiorum cursibus, ut &
 crucis monita addisceret, Sacratissimum Numen, sine cuius provi-
 dentia nihil contingit nostrarum rerum, Anno MDCCXVI. Genitore
 orbatum eum voluit, quo spem suam & fiduciam in Ipsum, ceu beni-
 gnissimum ac sapientissimum patrem ponere simul ab incunabulis
 asvesceret. Superstes tamen Genitrix, qua erat pro conveniente suae
 proles educatione sollicitudine, ne nimis juvenis, id quod multorum
 studiis non tam emolumento, quam detrimento est, Academicam
 ingrederetur vitam, Sedinum eundem MDCCXVII. misit, magnum
 istud Pomeraniae emporium, quo ibidem aptus Academicis acroasi-
 bus redderetur.

Hic loci informatione per triennium usus Viri plurimum
 Reverendi SALOMONIS MEGERI Diaconi ad Templum Paulo &
 Petro sacratum religiosissimi, & quae ad stilum elegantiorum & ad o-
 ratoriam pertinent, in succum & sanguinem vertere annis est ;
 Qui & Author abhinc eidem fuit, ut nomen suum Gymnasio Regio
 Sedinensi ab Illustrissimo Fundatore Carolinum dicto dederit ; Re-
 ctor quoque t. t. fascis Gymnasii gerens Vir summe Reverendus ac
 Excellentissimus MICHAEL FRIDERICUS QVADE, S. S. Theologiae
 D. & Profess. Publ. celeberrimus praemisso profectuum suorum s. v. v. v.
 examine Civibus modo laudati Gymnasii laetus non tantum adscripserit,
 verum & in Collegiis tam Logico quam Theologicis sedulum semper
 & in-

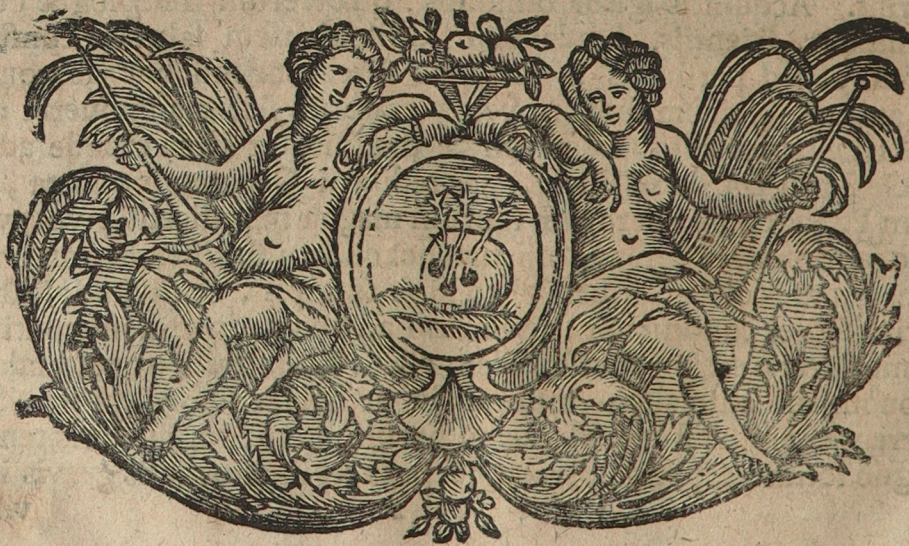
& indefessum observaverit Auditorem. Quo vero apum more undique colligeret B. N. quæ futuris usibus inservire possent, in exercitiis stili Disputatoriis & Historicis præeuntem habuit Dn. Professore à BOBART, in Lingua græca ut & Poesi præeuntem laudavit D. Profess. JEZEN. Nec neglexit insimul Collegiis publicis Dn. Professorum interesse, ex quibus haud parvum studiis suis accessisse incrementum haud semel gloriatus est. Tandem vero ad altiora bene præparatus salutata primo sub transitu Academia Gryphiswaldensi & lustratis vicinis urbibus, nostram Almam petiit, inter cujus Cives à Magnifico t. t. Academiae Rectore Davide Henrico KOEPKENIO, S. S. Theol. & Philos. Doct. hujusque P. P. O. celeberrimo, Fautore & Collega meo honoratissimo A. MDCCXX. receptus est. Statim quoque ab accessu suo irreparabilem temporis jacturam probe considerans, Celeberrimorum in hac Academia Professorum Collegia eo cum successu frequentavit, ut non poenitendos ex illis perceperit fructus. Quandoquidem autem Studio Theologico se totum mancipaverat, præmittendam huic Philosophiam è re sua esse dixit; non tantum igitur majorem in Linguis orientalibus peritiam docente M. TARNOVIO Hæbrææ linguæ præ aliis perito sibi comparavit, sed & integrum, ut vocant, Cursum Philosophicum ex ore Celeberrimi D. Francisci Alberti ÆPINI, S. S. Theol. D. & P. P. Duc. Ordinarii hausit. Hisce conaminibus adjunxit, magno cum ardore Theologiæ notitiam, ceu primum studiorum suorum scopum. Nec defuerunt tales Hodogeræ, qui regiam illam orthodoxiæ viam ipsi monstrando omnem operam navarunt. Fuerunt hi Viri de hac Alma, & de Ecclesia optime meriti D. JOANNES JOACHIMUS WEIDENERUS, Dn. HERMANNUS CHRISTOPHORUS ENGELCKEN, & modo laudatus ÆPINUS Professores Theologiæ per orbem famigeratissimi, Collegæ mei amore & honore prosequendi; quibus merito adjunxerim Plur. Reverendum D. BURGMANNUM V. D. Ministrum ad Æd. Spiritus Sancti meritissimum, ut & piæ memoriæ Ecclesiastem & Phil. Doctorem EGGERDESIUM, quem Academia & studium Homileticum hodie adhuc luget. Hi omnes insatiabilem B. D. discendi ardorem haud absque insigni lætitia observantes, toti in eo fuerunt, ut ad intimiores sacratæ hujus scientiæ recessus penetrandi ansam suppeditarent. Acquisitis igitur omnibus, quæ verum Theologiæ cultorem decent, scientiis, Academiam Chiloniensem salutare constituit quidem, sed persuasus à Præfecto Prebendensi huc se contulit quo animos filiorum suorum vera pietate & scientia imbueret; cui officio tanta per annum dexteritate præfuit, ut fama exinde ad aures Generosi Dn. de SCHÜTZ, Hæreditarii Coberensis delata, Hic ipsum Pædagogum liberorum suorum magna munificentia vocaverit. Huic jam morem gerens, officium hocce, cui sustinendo non omnes humeri pares observantur, ultro in se suscepit, & divina assistente gratia jugiter continuavit; quin imo ad hunc usque diem continuaret nisi litteræ ex improvviso eidem allatæ animum ejus pessundando œconomiam animalem insimul in lethale consortium traxissent. Correptus enim est à perlectione harum literarum durioris tenoris, magno totius corporis horrore, quem excepit æstus satis gravis ita in

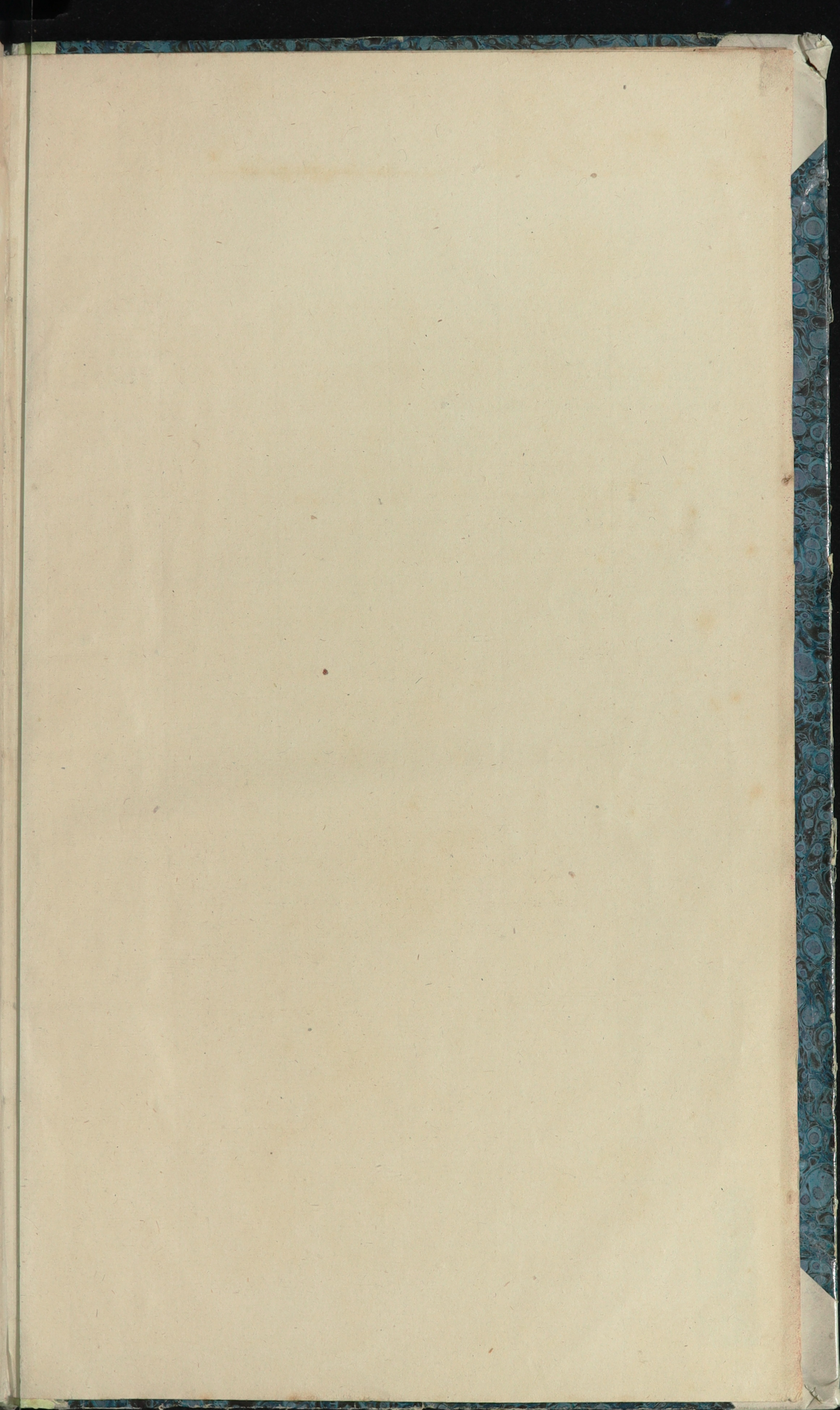
viscera saviens ut D. BARNSTORFFIUM Medicinæ Doctorem inclutum & Confiliarium Aulicum Ducis Meklenburgicæ, amicum & Fautorem æstumatissimum in auxilium vocaverit, Nec Hic neglexit talia propinare remedia quibus omnium optime morbo huic obviem ire ratus est; ast non obstantibus illis violentia morbi indies aucta fuit, ut & ipse ægrotus & adstantes vix ullam restitutionis spem superesse animadverterint. Condigne ergo advertit animum suum ad beatum ex hac vita discessum, & licet ob absentiam Confessionarii sui salutari viatico cænæ Dominicæ ad iter extremum sese instruere haud potuerit; profundos tamen subinde ad DEum emittens gemitus haud obscuros veræ pœnitentiæ vivæque fidei indices, & meritum salvatoris sui perfectissimum in fide arripiens die 10 Mensis Maji hujus Anni, animam suam, quam toties antea intimis suspiriis DEo creatori suo anxie commendaverat, Eidem reddidit.

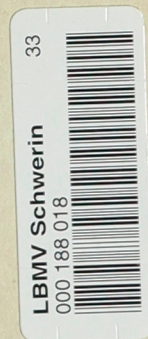
En igitur, *Cives optimi*! Homo fuit, immortalem spiritum pectore gessit, qui non potuit non verum bonum appetere. Christianus fuit, ergo non infinitum animæ desiderium non sensit, quippe quod sapienter à teneris in DEum, unicum Christianorum summum bonum posuit. Peccati calamitatem, ut Adami Filius deploravit, nam per illam non prorsus potuit in hac vita metam attingere, sed debuit animæ desiderium alere, donec desineret hanc vitam ærumnosam trahere. At ecce, per beatam mortem vivit veram vitam, vivit DEo, vivit cum DEo, vivit in DEo. Terminum sui desiderii in completa fruitione summi boni, unde quies animæ & ista sufficientia, quæ ulterius nec votum, nec desiderium, nec conamen admittit. Sit Memoria Ejus in Benedictione! cujus *pietas, Eruditio, prudentia, virtus*, longiorem voluissent vitam. Nos memores in his terris finis desiderii æternorum bonorum, ne in æternum ea desiderare debeamus.

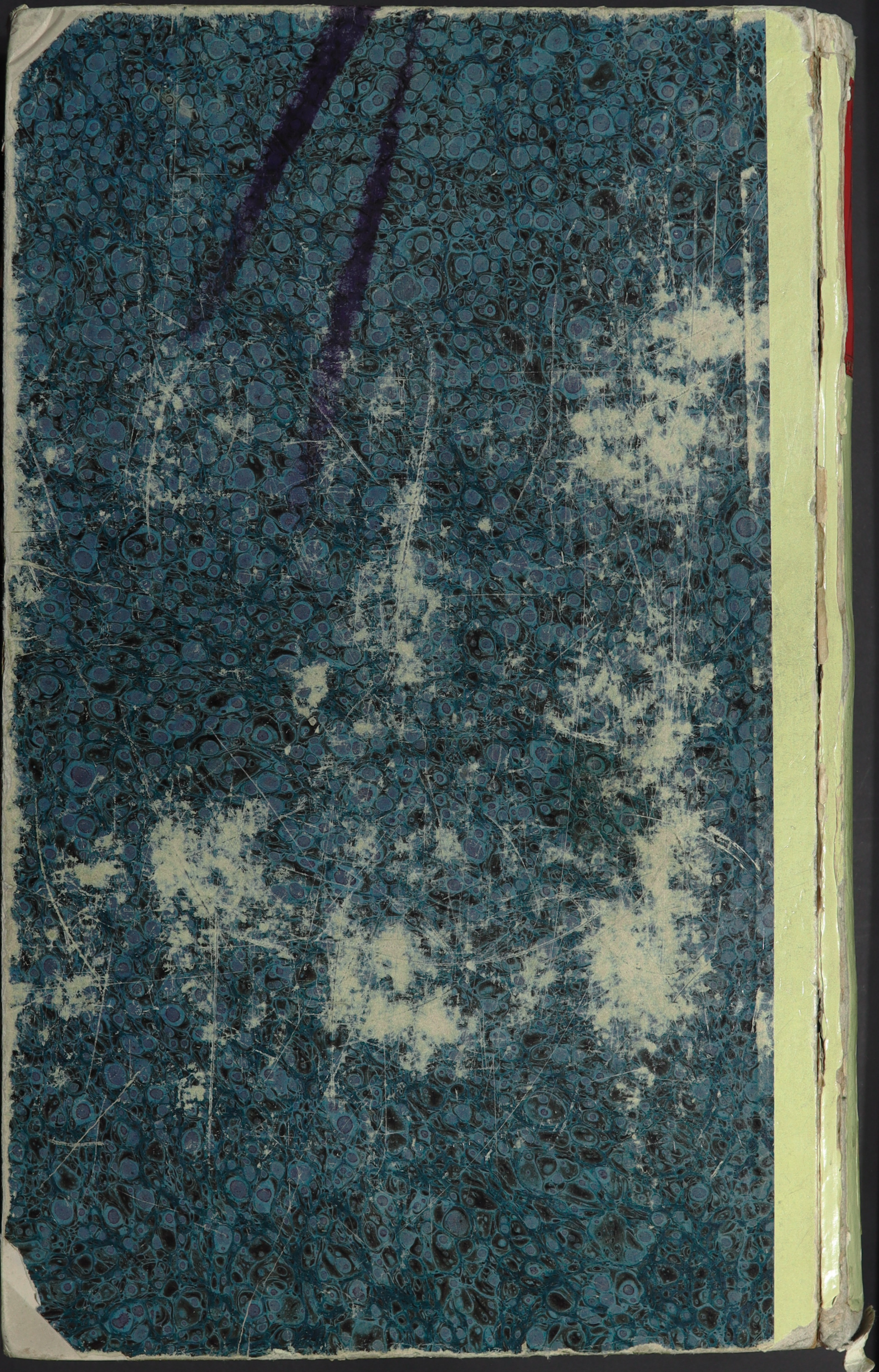
P. P. Sub Sigillo Rectoratus.

Die XVI. Calend. Jun. Anno MDCCXXIX.

objecto in infinitum incerti dubitant; Illi, dum verum illud
infinitum DEum, esse credunt, confitentur ac extollunt,
licet ponitur immortalis humani spiritus desiderio meta,
fertur in immensum spiritum, qui est DEus. Tunc acqui-
do invenit hoc bonum, quo nec datur altius nec excellen-
terminus desiderii est in eo, qui solus desiderio dignus est,
est omnium votorum, felicitatum, donorum superabun-
plementum. Ecquid appeteret anima magis, cum affecu-
m omnia in omnibus, extra quem nil amplius restat appe-

Num & supra DEum ascendere poterit, aut DEum ex-
aut Illum insufficientiæ accusare, qui sibi ipsi in æternum
Vagari utique oportet animæ desiderium, nisi primo statim
directa via ad summum Numen contendat, utque cum illo
eoque perpetim fruatur, pro scopo habeat. Iuxta Plato-
næ, μετεμψύχων patients, nuspiam quiescunt, nunquam
contentæ sunt; aut enim bonum corpus inhabitantes veremur
pejora postmodum intrudantur: aut si malis & pecuinis
iunctæ fuerint, desiderant in meliora transmigrare, vi-
ria autem animarum conditio non nisi post tria millenaria

fere migrantibus comparandi sunt homines, qui
ad aliud genus creaturarum vel putatitiarum
t, dum in nulla requisitarum vere tranquillitatem
animam tali æterno bono jungi in cuius fructu
am interpellanda quies reperitur? Christianis
quibus non opus esse credo multis persuadere,
us humanæ animæ sit summum bonum; quæ
ic summo bono jungendi; quæve sit animæ in-
as ac sufficientia! Priusquam itaque anima hu-
pervenit, ut sub vera cum DEO unione, quam
degustet ac experiatur, mirum non est, si instar
artem, modo ad arundinem, modo ad colocyn-
nec dulce pabulum aut quietem inveniatur. Soli
ni in DEO terminant desiderium, nec ultra quid
verti confitentur. Id solum ægre, & non sine
erentes, se persæpe insidiis carnis à DEO si non
us dulci consortio turbantur. Objectum quippe
ent sed nondum plenis ulnis assequuntur; sum-
, sed guttulatim in hac vita, quando mallent
frui. Quod cum in hac vita nondum istis con-
posset, manet iis oppido ad mortem usque desi-
quuti, dum ab ipso summo bono jamjam tuti
Desiderii omnis experiuntur finem, & terminum
iterum iterumque osculantur.

quoque adeptus est Vir Juvenis morum probi-
tate omnibus quondam commendatissimus Dn.
Philosophiæ & S.S. Theologiæ Studiosus, cujus
is subnectere teneor.

æ ad hanc lucem translata eidem contigerunt
no reparata salutis MDCCI, die 18. Men-

B

lis

